

P
Ř
Í
Z
N
RADKA

K
Y

L
Á
S
K
Y

BRYŠOVÁ

O
D
S
U
Z
E
N
Á

Radka Bryšová

ODSOUZENÁ

PŘÍZNAKY LÁSKY

ODSOUZENÁ

1. Kapitola

Přehnal jsem to, už zase. Tato slova mi vytanula na mysli, sotva jsem otevřela oči. Následovala ukrutná bolest hlavy a silné výčitky svědomí.

Koukla jsem se na noční stolek vedle postele a myslela, že mě odvezou. Zaspala jsem.

Babička se zblázní.

Odhodila jsem přikrývku a neochotně opustila postel. Nohy se mi stále trochu motaly, ale podařilo se mi dostat se do sprchy. Hned jak jsem na své pokožce ucítila horkou vodu, svaly v těle se mi uvolnily.

Nedopřála jsem si ale tak dlouhou sprchu, jak bych sama chtěla.

Dnešní odpoledne jsem měla strávit se svou babičkou, velmi žádanou pekařkou a cukrářkou.

Peče snad pro všechny ve svém okolí.

Protože dostala velkou zakázku a sama by vše nezvládla, požádala mě o pomoc, jenže já jako obvykle nic nestíhala.

Nasoukala jsem se do starých džínů, bílého trika a snažila se kartáčem rozplést tu vlhkou zmeť zlatavých vlasů na temeni. Když se mi to podařilo a vlasy šly krásně pročešávat, vysušila jsem je fénem. Na hodiny jsem se raději nedívala. Vypadla jsem z bytu rychleji než uragán a málem si zabouchla klíče uvnitř.

K babičce to nebylo zase tak daleko. Znamenalo to ujít zhruba tři a půl kilometru v parném červencovém dni.

Kéž bych měla auto.

I když na druhou stranu bych svým příjezdem asi vzbudila přílišnou pozornost. Tady totiž potkat auto byl malý zázrak, který se děl třikrát za rok - na rodinné sešlosti, při díkůvzdání a na Vánoce.

Vesnička, kde babička bydlí, je obehnána kolem dokola nekonečnými hektary lesů a poli s kukuřičnými klasy. V okolí je jediný obchůdek, kde si zboží musíte objednat dopředu a jeho sortiment není právě obsáhlý.

Bude to zjevně tím, že zdejší občané tráví veškerý čas urputnou prací na polích a u dobytku, takže mají všeho dostatek. A pokud něco ve svých domácnostech postrádají, tak si to půjčí nebo smění se sousedy.

Naprostá odlišnost od života ve městě. Tam jsem přežívala téměř dva roky. Doslova přežívala. Nikoho jsem v New Yorku neznala a to bylo dobře. Kdyby někdo tady jen tušil, co jsem tam celé dva roky dělala, už bych se tu nemohla ukázat.

Ne kvůli sobě. Mně už je totiž vše naprosto ukradené, ale kvůli babičce.

Ano, vesnička Greensweet je ve skutečnosti obrovským zapadákovem, kde si sousedi vidí až do talíře a jejich rodiny se znají po celé generace.

Nesnáším to. Nechci tu strávit delší dobu, než je nezbytně nutné. Nechci udělat babičce ostudu. Nenávidím ty pohledy zdejších, které se do mě zařezávají jako ostrí nože.

Pomůžu babi a rychle odsud vypadnu. Zastavila jsem se před malým cihlovým domkem a sjela pohledem ke dvěma květináčům před vstupními dveřmi.

V obou byly zasazeny barevné květiny s pronikavou vůní.

Rychle jsem zazvonila na temně červené dveře a snažila si nevšímat zvědavých pohledů sousedů za plotem.

„Ellie Greenová, opět pozdě,“ řekla káravě babi,

ale usmála se a pevně mě stiskla v objetí. Jako vždy voněla jablky a skořicí. Donutilo mě to k úsměvu.

Když mě pustila ze svého medvědího sevření, vstoupily jsme společně do domu.

Nic se tu nezměnilo. A to mě doslova ničilo, vzpomínky na úžasné dětství tu na mě padaly ze všech stran.

Tak moc bych se do těch bezstarostných dob chtěla vrátit.

„Babi, mohly bychom začít?“ naléhala jsem. Babička vycítila, co stojí za mým spěchem, a to mi nebylo vůbec příjemné. Jediný, koho jsem v životě nechtěla zklamat, byla právě ona a teď jsem jí to viděla v očích.

„Chceš něco na bolest hlavy?“ zeptala se starostlivě a pohladila mě dlaní po zádech. Zaprotetovala jsem zakýváním hlavy a přešla ke kuchyňskému pultu.

Ve velké žluté míse už bylo nachystáno vykynuté těsto. Poprášila jsem desku moukou a začala ho rozdělovat

na stejně velké kousky a vytvářet z nich kuličky.

Poté jsem do nich sklenicí vytlačila důlky.

Babi se postavila vedle mě a plnila je náplní. Takhle mlčky jsme vydržely téměř půl hodiny.

„Ellie, děje se něco?“

„Ne, babi.“ Samozřejmě jí nemůžu říct, že jsem téměř neustále v lihu kvůli tomu, co mě trápí, to by ji zničilo.

„Ellie...“

„Babi, nechci se v ničem štourat, jasný? Nemáš pivo?“ Povytáhla obočí, ale zašla mi pro jedno do lednice. Ihned jsem zalitovala svého tónu a omluvně se na babičku usmála.

„Děkuji,“ vzala jsem si pivo a přiložila hrdlo lahve k ústům. Babička se dál věnovala koláčkům a strkala je do rozehráté trouby.

Usrkla jsem trochu piva a pak ho odložila na stůl. Zastavila jsem se u lednice a koukla na fotky pod magnety.

Na první jsem byla sotva vidět. Zakrýval mě veliký čokoládový dort, který babička upekla, když mi bylo jedenáct.

Na další fotce jsem byla zvěčněna v den mého školního večírku s Jerryem Hardem. Byl to můj první kluk a já se tehdy milně domnívala, že je ten pravý. Byla jsem tak naivní.

Pak následovala série školních fotek až do té před dvěma lety, kde jsem se ještě usmívala.

Odrhla jsem se od fotek stejně rychle jako od své minulosti a zamířila zpět do kuchyně.

Babička se posunula a vytáhla koláčky z trouby.

Znovu jsem se napila piva a pustila se do další várky koláčků.

„Pro koho vlastně jsou?“ načala jsem téma, když jsem válela kuličky z těsta.

„Pro Fosterovi. Jejich nejstarší syn se za měsíc žení.“

Aha, tak ty taky neznám. Ale byla jsem vděčná, že babi přijala konverzační změnu.

Zbytek odpoledne utekl rychleji, než jsem čekala.

Když už jsem měla mouku snad všude na těle, začalo se stmívat a já se chystala k odchodu. Opět pěšky.

Celá utrmácená jsem v tašce nahmatala klíče od bytu. Když jsem vzhledla ke vstupním dveřím, upoutal mě lísteček zastrčený mezi dveřmi a zárubní. Byla to upomínka k zaplacení nájemného.

Že bych zapomněla? Zase? Musím přestat pít.

Zítří musím zaplatit složenky. Dnes se mi do toho už nechtělo.

Mé předsevzetí nepít vzalo za své o pár vteřin později. Jediné, po čem jsem toužila, byla sklenka dobrého pití.

Otevřela jsem dřevěná dvířka v komoře, spatřila svou sbírku a usmála se. Popadla jsem whisky a se skleničkou se ani neobtěžovala. Celý večer se mi rozplynul v mlze a to se mi zatraceně líbilo.

Probudila jsem se až po poledni a rozhodně ne vlastním přičiněním.

Bylo to bouchání na dveře, co mě probudilo z tvrdého nerušeného spánku. Neochotně jsem od sebe odlepila víčka a došourala se ke dveřím. Nebyl za nimi nikdo jiný než moje domácí.

„Slečno Greenová, dlužíte mi nájemné za poslední dva měsíce, má trpělivost již přetekla. Buď okamžitě zaplatíte, nebo se do večera odstěhujte,“ pohrozila. Povzdechla jsem si a snažila se zahnat pachuč v ústech.

„Zaplatím. Za hodinu vám přinesu hotovost, stačí to?“ Domácí jen zdvihla obočí a stiskla rty do pevné linky.

„Pokud tomu tak nebude, zavolám policii, je vám to jasné?“

Jen jsem přikývla a zabouchla jí před nosem.

Co si o sobě sakra myslí?! Nikdo mi nebude dávat ultimáta!

Odstoupila jsem ode dveří a zamířila rovnou do sprchy. Když jsem se dostatečně polidštila, nalíčila a oblékla, vyrazila jsem do města sousedící s Greensweet, abych tu babu umlčela. Ukázalo se však, že jediný, komu dojdou slova, budu já.

„Je mi to líto, slečno Greenová, ale na vašem účtu není dostatek hotovosti.“

Nevěřila jsem svým uším.

„Cože?! Zkontrolujte to, prosím, znovu, to není možné.“

„Již se stalo, je mi to líto,“ pověděla uhlazená úřednice a podávala mi přitom mé doklady.

Polkla jsem naprázdno a v duchu litovala, že jsem dnes své domácí bouchla dveřmi před nosem. Teď mi odklad rozhodně nedopřeje, ještě se mi vysměje. Co mě ale děsilo víc, byl fakt, že jsem byla úplně bez peněz. Věděla jsem, že jsem na tom bídě, ale až tak moc?

Měla jsem mít dostatek peněz na účtu ještě na příští měsíc...

Mohlo za to pití, ztrácela jsem přehled.

„Mohu pro vás ještě něco udělat, slečno Greenová?“ Pohlédla jsem na ni najednou zpod vlhkých řas. „Ne, děkuji.“

Ještě chvíli jsem tam seděla jako hromádka neštěstí a pak jsem se zbaběle vyplížila z kanceláře oné úřednice.

Venku mě ovanul studený vítr a to bylo sakra příjemné, stejně jako pohled na výlohu blízkého obchodu s alkoholem. Vytáhla jsem si ze zadní kapsy peněženku s poslední hotovostí a zavítala dovnitř. Víím, že je to pěkná pitomost ale právě teď neumím uvažovat logicky.

S nejlepším přítelem alkoholem jsme zavítali do parku a teprve venku na lavičce mi došla má současná situace.

Zlý hlásek v hlavě mi říkal, že něco podobného jsem již zažila. A jiný hlásek mi našeptával, že to nezvládnou.

Oba jsem poslala do patřičných míst a pila dál.

Příjemné bezvědomí se nakonec dostavilo a já plula na obláčku blaženosti, jako bych byla sjetá. I to jsem už zažila, není to takové, jak všichni popisují.

Pokud jste po kolena ve sračkách, tak po jedné dávce jste totálně v prdeli. Vše se jen umocní, tedy alespoň u mě.

Najednou mi došlo, že to není jen v mé hlavě.

Skutečně se vznáším a pohupuju. Dokonce slyším křupání šterku pod něčíma nohama. Tak je to! Někdo mě nese.

„Ššš, za chvíli budeš v pohodě.“

Uslyšela jsem mužský hlas blízko u ucha a za chvíli mi někdo shrnul vlasy z čela. Z některých pohybů mi bylo trochu špatně, ale líbilo se mi to sevření, které mě zahřívalo.

Připadalo mi to jako věčnost, než jsem pocítila změnu. Už jsem se nekolébala, ale strnule ležela na místě. Nejspíš v teplé, čisté a tiché místnosti.

Nevím, díky komu se cítím tak příjemně, ale děkuju ti, tajemný neznámý.

2. Kapitola

„Holčičko, musíš někde bydlet. Nebo bys raději bydlela s matkou?“ udeřila na mě babička.

Ano, můj neznámý mě sice vytáhl z bahna, ale donesl mě do jámy lvové.

„Ne!“ vyhrkla jsem okamžitě. Babička povytáhla obočí, založila si ruce na prsou a čekala na odpověď. Nikdy jsem jí neřekla, proč s matkou nevycházím. Taky jsem jí nikdy neřekla, jak to souvisí s mým pobyttem v New Yorku. Nehodlala jsem na tom nic měnit.

Nechtěla jsem, aby mě odsoudila jako všichni, kterým jsem se odhodlala své tajemství svěřit. Moc jich nebylo, ale nikdo to nepochopil.

Teď přede mnou stojí těžká volba. Mám zůstat u jediné osoby, kterou mám ráda a riskovat, že se o mně dozví úplnou pravdu a také mě zavrhne?

Nemám jinou možnost. Z bytu mě dřív nebo později vykáže domácí a momentálně nemůžu jít jinam než k babičce, pokud nepočítám bydlení pod mostem. Navíc mě láká vrátit se do svého starého pokoje, kde mě nikdy nic netrápilo.

Na sedačce, kde jsem strávila včerejší noc, jsem nemohla zůstat věčně. Právě mi došlo, že jsem se ještě nezeptala, jak jsem se tu vlastně octla.

„Dobře, babi, ale nemám ti zatím jak platit nájemné, nemám práci a...“

„Můžeš pracovat pro mě,“ dodala jako by to už byla hotová věc. Nebylo by mi příjemné brát si od ní peníze, už tak toho pro mě udělala až moc. Zároveň bych však nechtěla, aby si myslela, že jsem nevděčná.

„Babi, upřímně? Ráda ti pomůžu, ale dělat tohle pořád, asi bych se zbláznila.“

„Tak ti domluvím něco poblíž,“ její tón nedával prostor pro námitky a já se s ní hádat nechtěla, navíc bych stejně nevyhrála.

„Dobře. Děkuju, babi. Mám ještě jednu otázku. Jak jsem se sem dostala?“

Na její tváři se objevilo několik vrásek okolo očí, když se usmála.

„Donesl tě sousedův syn.“

Rozpaky mi zčervenaly tváře. „Jak mě našel?“

„Ve zkroušeném stavu,“ odpověděla, ale tohle nebylo to, na co jsem se ptala.

„Jak se jmenuje?“

„Tim Adams.“

„Budu mu muset poděkovat,“ pronesla jsem nepřítomně a v duchu přemítala, o koho jde.

„Když už jsme u toho, nechceš mi říct, co se stalo?“

„Ne, babi, chci za tím udělat tlustou čáru, začít znova.“

„No dobře,“ odpověděla nespokojeně. Ale přesto se na mě usmála. Potom mě zavedla do pokoje.

Vešla jsem dovnitř, opatrně, jako by mě něco mohlo kousnout. Nic se tu nezměnilo. I podlaha pod mými kroky stále skřípala stejně. Tmavě hnědý stůl pořád stál nalevo od okna, stejně tak široká postel ani skříň nikam neodešla. Jen na žlutých stěnách se občas objevila pavučina, která se táhla až ke skříni, což byl nezvratný důkaz toho, že nikdo s mými věcmi ani pohnul. Fotky na stěnách pokrývala vrstva prachu a podezřele vypadaly také poličky.

Můj starý pokoj bude výzva číslo jedna.

Nejdřív vygruntuju tady a potom ve svém životě. Utřela jsem všude prach, vyluxovala, vyměnila povlečení, záclony, trochu přestěhovala nábytek a pak si zašla do města pro své věci. Domácí jsem našťestí nepotkala, jen jsem jí zastrčila klíč s výpovědí své smlouvy a penězi půjčenými od babičky v obálce pod dveře a rychle se vrátila.

Když jsem se pořádně zabydlela, byl už večer a já padla do lůžkovin utahaná jako kotě a ihned usnula. Bylo to už dlouho, co jsem ke spánku nepotřebovala alkohol.

Probudila jsem se uprostřed noci, odhodila voňavou přikrývku na stranu a podívala se z okna.

Hvězdy na nebi jasně svítily a celá vesnička Greensweet spala. Jen já byla vzhůru. Naproti přes prašnou cestu byl téměř dokončený dům. Vypadal jinak, než všechny ostatní, a přesto sem jistým způsobem pasoval.

Postavila jsem se blíže k oknu a tváře mi ovál lehounký vánek. Právě teď se veškeré myšlenky odstěhovaly z mé hlavy, což bylo svým

způsobem dobře. Takovou otupělost jsem cítila pouze z alkoholu, tady ale člověka otupila už jen samotná přítomnost.

Přivřela jsem oči, ale ihned, jakmile se mi vybavil hotelový pokoj v New Yorku, jsem je zase otevřela. Byla to jen vteřina, pouhý záblesk, ale hned se mi udělalo zle od žaludku. Měla bych se vrátit do postele. Sotva jsem však ulehla na lůžko, opět jsem viděla ten pokoj.

Byla jsem zpět. Zpět v New Yorku.

Někdo zabušil na dveře.

Během vteřiny mi došlo, že šlo o pouhý sen. Tím jsem se také uklidňovala. Za dveřmi se objevila babička.

„Už je ráno, holčičko,“ zašeptala do tmy. Protřela jsem si oči a pohlédla z okna.

„Ráno? Vždyť je ještě tma,“ zanaříkala jsem do polštáře.

„Tady začíná ráno mnohem dřív,“ mrkla na mě a potom za sebou zavřela dveře.

Koukla jsem se na mobil. Čtyři hodiny ráno. Vážně? Neochotně – tak jako vždy – jsem opustila vyhrátý pelíšek a zamířila do koupelny. Ranní sprcha byla osvěžující.

Poté jsem zavítala dolů do jídelny, kterou mezitím zaplavila vůně ranní kávy s čerstvým pečivem. Připomnělo mi to staré časy. Tedy až na to vstávání.

„Neměla by ses vhodněji obléknout?“ sjela mě babička ostřížím pohledem a já ji napodobila. Nevím, co se jí nelíbilo na mých šortkách a tílku.

„To je dobrý, babi,“ pověděla jsem a usrkla kávy.

„Takže, kam dnes půjdu? Prodávat pečivo, nabízet letáky nebo do kanceláře?“ zavtipkovala jsem.

„To si nemyslím, Ellie,“ poznamenala a více se k tomu nevyjadřovala. Jen se začetla do novin. Přidala jsem se a v duchu přemítala, co mě dnes asi čeká. Zakousla jsem se do čerstvého křupavého rohlíku a všimla si, že mě babička přes brýle nízko posazené na nose pozoruje. V ten moment mi to došlo.

„V kolik jsi vstávala, abys tohle upekla?“

Babička se nadšeně usmála a dál četla v novinách. I tohle mi jako odpověď stačilo.

Když jsem dojedla babiččiny rohlíčky, došla jsem k botníku a nazula si sandály s klínovým podpatkem. Opět jsem sklidila babiččin napůl výsměšný, napůl pobavený pohled, ale nijak jsem si toho nevšímalá.

„Tak kam mám jít?“

Přešla chodbu až ke mně a vystrčila mě ze dveří.

„Jdi po téhle cestě a pak zahni doprava, na schránce je napsáno Fosterovi.“

Vydala jsem se cestou (podle mě se tedy rozblácenému kusu hlíny cesta říkat nedá), kam mě babička nasměrovala a už teď jsem litovala, že jsem si nevezala lepší boty. Koukla jsem se na pravděpodobně největší dům vesnice, kde se po stranách pásli koně.

Poštovní schránka naznačovala, že jsem tu správně.

Celý tenhle dům či penzion by potřeboval rekonstrukci. Vypadal dost zchátrale a mě napadlo, že tady přece nemůže nikdo žít.

Zkusila jsem branku, byla otevřená, tak jsem vstoupila dovnitř.

Když jsem překonala dvorek s havětí nejrůznějšího druhu a za uchem ve svých krásných, blondřatých vlasech našla několik peříček, uviděla jsem, že si mě prohlíží skupinka lidí v mém věku a všichni se mi smějí.

„Co je tu k smíchu? Oni mě napadli!“

Z hloučku vystoupila naprosto obyčejná holka v hrozných hadrech a znovu se usmála.

„Zprvė tě nenapadli, mají jen hlad, zadruhé se jim říká drůbež a zatřetí promiň, ale co to máš na sobě?“ přejela mě výsměšným pohledem jako by ty nechutné, špinavé hadry měla na sobě já, a ne ona.

„To je snad má věc, alespoň nejsem zablácená.“

Nevím, co té holce je, ale zase se usmála, má snad tik?

„No, to je zajímavé, ale mám pocit, že jsi tady špatně. Asi jsi minula módní přehlídku a jen tak mimochodem, taky budeš brzy pěkně zamazaná.“

Celá skupinka se začala opět smát a poté odešla někam pryč. Zrovna svítalo.

Ještě chvíli jsem přemítala, proč každému tak ležím v žaludku. Najednou se odněkud z domu vyřítila starší žena a usmála se na mě.

„Dobrý den, hledáte někoho?“

Zarazila jsem se. Copak mě nečekají?

„Poslala mě sem babička.“

Teď se zarazila zase ta černovlasá žena s pomněnkově modrými zorničkami a ještě jednou si mě celou prohlédla.

„Ach ano, ty jsi asi Ellie. Já jsem Kari, pojď se mnou, dám ti nějaké starší oblečení,“ už se otáčela k odchodu.

Počkat, cože? Oblečení po někom? To si snad dělá ta prostá žena legraci.

„Ehm, to je dobré. Zůstanu tak, jak jsem,“ namítla jsem rychle a nervózně přešlápla z nohy na nohu.

„Tak pojď za mnou,“ usmála se mile a vedla mě středem nádvoří kolem dalších růžových oblud.

„To jsou letošní selátka,“ komentovala ta žena, když viděla můj zděšený pohled. Vedla mě za dům do stodoly.

Balíky sena a slámy byly všude kolem. Uprostřed stál žebřík do mezípatra, kde byly uskladněny pytle s krmivem. Prošly jsme stodolou a ocitly se u něčeho tak smradlavého, až to nebylo hezké.

Vedle obrovské hromady hnoje stál chlív. Kari mi ukázala, kam mám jít a já šla – jako na porážku.

S jednou rukou připláclou na nose jsem vyšla vstříc svému osudu a ve skrytu duše doufala, že se na mě odtamtud nevyřítí další růžové obludy.